

Domoznanski oddelek

371

PRVI panj

2010/2011

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.4 Dornava)

6008855,4

COBISS o

PRVI PANJ

LITERARNO GLASILO

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak

Št./LETNIK
4
2010/2011

PRVI PANG

LITERARNO GLASILO

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak

Nebo je zato,
da imajo misli krila,
da poletijo v breztežnost
brez strahu, da bi se jim zlomila!

(B. Š. Žmavc: odlomek iz pesmi Zakaj je nebo)

Pred vami je 4. številka literarnega glasila učencev naše šole.

Občudujem vaše prispevke, dragi učenci, ker ste dovolili domišljiji, da ima krila.

Tako kot smo ljudje različni, tako tudi vaša literarna in likovna dela izražajo različnost, predvsem pa izražajo drugačne poglede na svet, ki nas obdaja.

Letošnje šolsko leto je Šolsko leto knjige. Lahko je brati nekaj, kar je ustvaril nekdo drug, težje je ustvariti nekaj, kar bodo brali in opazovali drugi. Zato dragi ustvarjalci: hvala za vaše literarne in likovne umetnine in seveda dragi bralci: imejte spoštovanje do literature, veliko literarnih in likovnih užitkov.

Valerija Lenart, knjižničarka

ZIMA BELA

ZIMA, ZIMA BELA,
MI JE MAMA PELA,
KO BILA SEM MALA,
KO ŠE SAMA NISEM ZNALA.

KO BOM JAZ VELIKA,
PELA BOM ZA VSE,
ZA TISTE, KI ŽE ZNAJO,
IN TISTE, KI ŠE NE.

KO BOM STARA,
BOM VELIKO PESMI ZNALA,
IN SAMA SI BOM PELA
ZIMA, ZIMA BELA.

PUST

PUST HRUST
IMA VELIKA USTA,
V USTA VTAKNE KROF
IN HODI KAKOR GROF.

GRE OD HIŠE PA DO HIŠE,
POJE, SKAČE IN SE VESELI,
DOBRO LETINO ŽELI.

LEA ARNEJČIČ, 3.A

SKRIVNOSTNI ZAKLAD

Moja prijateljica Suzana in jaz, Lea, sva bili v šoli. Vsi smo bili veseli, ker sta še dve uri do konca pouka.

Učiteljica je stopila v razred s težkimi knjigami in rekla: »Vzemite si knjige.«

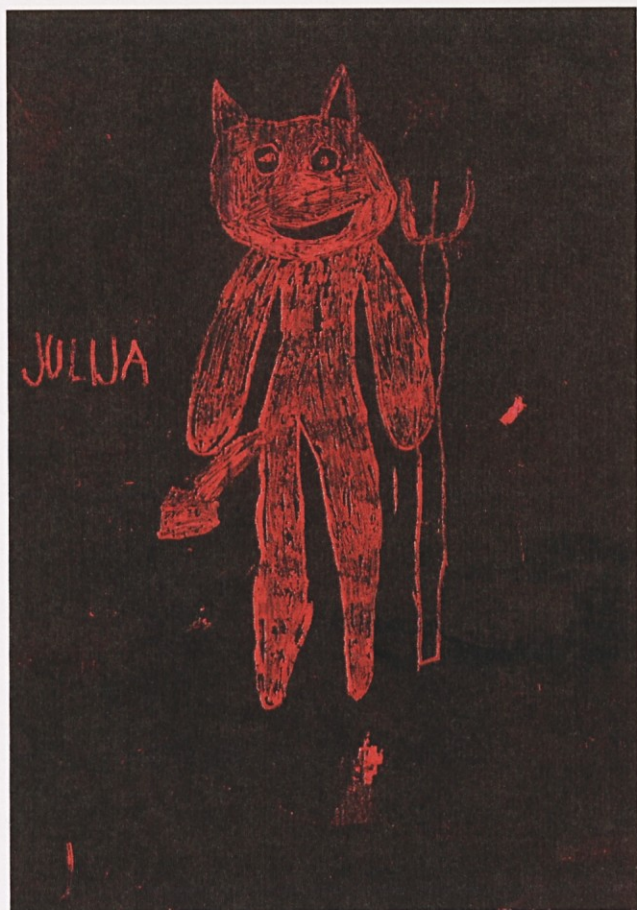
Suzana si je vzela knjigo MOJE PUSTOLOVŠČINE 2. Jaz sem si vzela knjigo MOJE PUSTOLOVŠČINE 1. V svoji knjigi sem našla zemljevid. Suzana pa je v svoji knjigi našla drugi del zemljevida. Na mojem je pisalo: Daj svojo roko na kristal in znašel se boš v ... Lea je hotela brati naprej, a nič več ni pisalo. »Zakaj tukaj nič ne piše?«

Suzana: »Mogoče je zaprašeno.«

Lea piha in jezno reče: »Nič ne gre dol.«

Tadeja Kekec, 1. a, Vzorec, monotipija

Julija Potrč, 1. a, Parkelj, praskanka

Suzana: »Hm, mogoče morava iti resno v knjigo.«

Lea: »Potem pa greva.«

Položili sta roko na kristal, ki ju je pričel vleči v knjigo, kot da bi ju povlekel vihar.

Znašli sta se v srednjem veku, to je bilo leto KRALJEV in KRALJIČEN ...

Suzana: »Hej! Kako sva prišli sem?« Lea: »Tudi jaz ne vem, mogoče je to pisalo tam.«

Suzana: »Ne vem. Mogoče je res. Ja, ampak kako?« Lea: »Mogoče je ... Ah, ne.«

Suzana: »Kaj, kaj? Povej no, prosim.« Lea: »Nehaj me tako gledati. No, potem pa ti bom povedala. Se še spomniš tiste knjige?« Suzana: »A misliš MOJE PUSTOLOVŠČINE ...?«

Lea: »Ja, to, ta knjiga naju je prinesla sem.« Suzana: »In kaj naj tu delava?« Lea: »Ne vem.«

Mi daš svoj del zemljevida, prosim?« Suzana: »Ja, seveda, in zakaj ti ga naj dam?«

Lea: »Zato, ker ga potrebujem, da nekaj pogledam.« Suzana: »Hm, okej no, tu ga imaš.«

Položili sta dela skupaj in pred Suzano in Leo je bil pravi zemljevid.

Lea: »Že vem, kaj bova danes delali.«

Suzana: »Se preoblečeva v prave kostume samo za prince-ske?«

Lea: »Ja, to tudi, greva se preoblečt že zdaj.«

Suzana: »Super, preobleciva se.« Ko sta se preoblekli, sta dobre volje šli naprej.

1. PESEM: MOJA OBLEKA

Preoblačiva se v

1000 stvariii,

Ena pristaja meni, ena

pristaja tebiiii,

Uouo ho ho ho ho uouo

oo oooooooooo

Suzana in jaaz aaaaz

preoblečeni

sva v eno oblekoohoooo,

Vsaka eno na sebi

ima aaaaaahaaaa aaaaaa.

Suzana: »Vau, kakšna lepa obleka!«

Lea: »Ja, ena moja in ena tvoja.«

Suzana: »Super ssssssssssssuper.«

Lea: »Ja, res super.«

Šli sta ven iz trgovinice in naprej po cesti. Prišli sta do prvega ovinka.

Suzana: »Kam naj greva?« Lea: »Ne vem, ena pot je tam in ena tam, pogledala bom na zemljevid.« Ko sta iskali po zemljevidu, se je pred njima kar naenkrat pojavila starka. Rekla je: »Kam pa gresta deklici?« Lea: »O, babica. Kam naj greva? Na to stran ali to?« Starka: »Pojdita po tej poti.«

Lea: »Hvala.«

Suzana: »Tudi jaz se zahvaljujem za vašo pomoč.«

Starka: »Hotela sem vama povedati, da imam še zadnji kos zemljevida.«

Lea: »Hvala vam za vašo pomoč, babica.« Šli sta naprej med velikimi hišami in gradovi.

Miha Ljubec, 1. a, Zima ponoči, tempera

Prišli sta do skal. Lea je odkrila nenavadno moč v sebi, bila je moč, ki se imenuje MAVRICA.

Suzana je bila čisto prestrašena, pa tudi malo radovedna in si je tudi ona želela isto moč.

Dobila pa je moč, ki se imenuje NENAVADNO ČISTO SRCE. Začeli sta hoditi po skalah. Lei je zdrsnilo in padla je v prepad. Suzana ji je želela pomagati in je prestrašeno kričala: »LEA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Kje si? Oglasi se no, prosim, Lea, prosim.« Suzana plane v jok in tarna: »Joj, kaj naj zdaj naredim?« Takrat je prišla Lea po skalovju nazaj, bila je BARVNA KOT MAVRICA, Suzana ni mogla verjeti svojim očem. Pomela si je oči, pogledala je še enkrat in končno je verjela. Lea je bila malo krvava, saj se je pri padcu poškodovala, a Suzana je bila zelo vesela, da še živi.

Suzana: »Lea.«

Lea: »Suzana, mislila sem, da bom umrla.«

Suzana: »Ah ne, ne boš umrla, tvoja moč te bo varovala.«

Lea: »Aja, pozabila sem.«

Suzana: »Kako lahko nekdo pozabi, da ima nenavadne moči?«

Lea: »Ne vem.«

Moči: 1. kako narediti mavrico? Dindadi dandadi mavrične barve! Pomagajte pri priči (pihaj).

2. PESEM: MOJA IN TVOJA MOČ

Moja mooč je

tvoja mooč.

Deliva si moči med seeeeebooj,

med seeeeebooooooj.

Reši see, najdem

pravo pooot.

Saj našla te

booooooom,

skupaj rešili bova

ceelii sveeeeeet.

Tomi Golob, 2.a, Traktor, vodene barvice

Suzana: »Greva naprej, preden me bo še zadela kap.«

Lea: »Boljše je res, da greva naprej in Suzana nehaj, jamrati.«

Suzana: »Saj ne jamram.«

Lea: »Ok, ne jamraš.« Suzana: »No, vidiš.«

Lea: »Ja, vidim.« Suzana: »No.«

Lea: »Kaj, no?«

Lea in Suzana se kregata.

Lea: »Rečem MAGIC DUEL.«

Lea naredi najnovejšo tehniko: dvakratno mavrico in veliko barvno poplavo, Suzana pa srčast ogenj in mali ogenjček. Suzana se umakne, a poplava jo vzame s sabo. Lea jo takoj reši. Saj bi se rešila sama, a ona je imela opečene roke.

Lea: »Suzana, je vse v redu?« Suzana: »Ja, samo roke me pečejo, AUA.«

Prišli sta mimo skal in naenkrat je postalo temno, Leo in Suzano je postalo strah.

Obe sta cepetali in se tresli od strahu. Suzana je rekla: »Noč je, spaat.« Lea: »Ne, Suzana, to ni navadna tema, tu je večna temačnost, greva rajši v kako hišo, poglej je že tu, naslov pa je: \$189966\$ grozljivo. Res čudna številka za hišo, ampak pozvoniva rajši.«

Odprla je starka: »Kaj bi rade tukaj, otroška mala monsterčka?«

Lea: »Prvič: midve nisva nobeni monsterčki! Adijo! Suzana, Suzana, greva!«

Suzana: »Ne, ne še, svojo moč bom uporabila!«

Lea: »Vau!«

Suzana: »Pustiva jo zdaj pri miru.«

3. PESEM

Tukaj malo čudno je,

Je, aa združiva moči.

Aaaaa, večna tema.

Šli sta dalje in spet je bilo svetlo in lepo.

Lea: »Ja, ja, ja, vse je v redu, teme ni več.«

Šli sta naprej in prišli do velikega gozda.

Suzana: »Kaj bova zdaj v tej zaraščini?«

Suzano in Leo je napadalo veliko trnje, Suzana je hotela rešiti sebe in Leo, a ni zmogla, padla je. Lea je s svojo močjo poskusila rešiti Suzano in premagati trnje, kar ji je tudi uspelo. A to, da je uporabila svojo moč, jo je tako izčrpalo, da se je onesvestila. Suzana je začela zbujati Leo in potem sta nadaljevali pot. Hodili sta in hodili, ampak utrujeni nista bili. Našli sta nekaj najlepšega in najvrednejšega na celem svetu, in to je bilo prijateljstvo.

Na koncu gozda, na lepi jasi sta našli tudi knjigo, iz katere sta prišli, spet ju je potegnilo v knjigo in že sta bili v šoli, prijateljici za vedno.

Lea Arnejčič, 3. a

MOJI PTIČKI

Bil je zadnji šolski dan v tednu. Zelo nestrpno sem že pričakovala konec, saj sem vedela, da bom lahko čez vikend prespala in ostala pri babici. Pri svoji babici in dedku imam tudi svojo sobo. Majhna je, a polna mojih najljubših spominkov in igrač.

Nekega sobotnega dne sem slišala, kako moj dedek nekaj žaga in zabija v svoji delavnici. Šla sem pogledat in sem videla, da nekaj izdeluje. Vprašala sem ga, kaj dela in povedal mi je, da bo naredil ptičjo krmilnico. Pokazal mi jo je in bila mi je zelo všeč. Po kratkem pogovoru mi je dedek dovolil, da tudi jaz lahko naredim za ptičke, ki domujejo v našem vrtu, krmilnico. Krmilnica mi gotovo ne bi prav uspela, če mi ne bi pomagal dedi. Ko sva jo skupaj končala, sem jo lahko sama pobarvala. Nato smo jo vsi skupaj postavili na vrtu naše hiše, tam, kjer živim s svojo mamico, očkom in bratcem. V krmilnico sem nasula semena in drobtinice ter čakala, da priletijo ptički. Čakanje je bilo zelo kratko, saj je kmalu priletelo zelo veliko lepih ptičkov. Bili so veliki in majhni ter različnih barv. Kako se vsi imenujejo, ne vem, vem pa, da so vsi zelo lepi. Hranim jih vsak dan, saj hrano zelo hitro pojejo. Včasih se mi zdi, da me že čakajo in sprašujejo, zakaj hrana še ni nasipana.

Ptički, ki jih jaz hranim v svoji krmilnici, so samo moji in želim si, da bi tudi vsi preživeli mrzlo zimo, saj je zimski čas za njih najtežji. Zdi se mi, da me ptički razumejo, ko se z njimi pogovarjam, saj že skoraj ne odletijo, ko se približam krmilnici.

Želim si, da bi za vedno ostali pri nas.

Lara Vuzem Vajda, 3. a

BABICA

Moja draga babica,
to pesem ti poklanjam,
da se zahvalim ti iz srca.
Rada te imam.

Ko po mene v šolo prideš,
nikdar trgovine ne obideš,
ali pa me v park zapelješ,
moje srce ogreješ.

Hvala, draga babica,
da si kakor mamica,
nežna in ljubeča,
iz oči ti sije sreča.

Doroteja Potrč, 4. a

DRAGA MAMI

Čeprav sem še bolj majhen,
a razmišljati že znam,
zato ti draga mama,
v zahvalo tole dam.

Deležen sem vsega,
kar mi lahko daš,
in to ni nič čudno,
saj ti najbolje me poznaš.

Hvala ti še enkrat,
za ljubezen in srce,
za življenje hvala,
hvala mama ti za vse.

Tomaž Horvat, 4. a

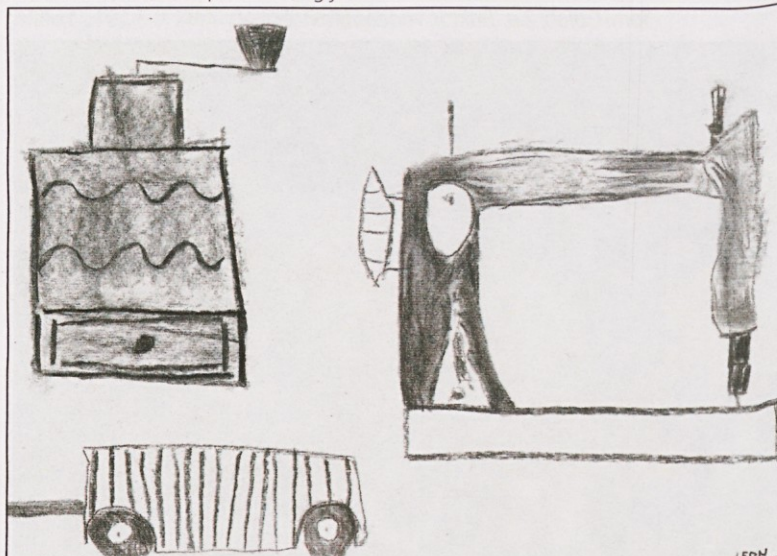
HVALA TI, MAMA

Hvala ti, mama,
za nove sani.
Že vidim, kako po
klancu drvim
ter noro vreščim.

Hvala ti, zima,
za sneg,
saj jutri že
pojdem na breg.

Primož Doberšek, 4. a

Leon Bratec, 2.a, Stari predmeti, oglje

Maša Janžekovič, 2 a, Počitnice, suhe barvice

MOJA PRIJATELJICA

Moja prijateljica Katja
je punca fina,
vedno prijazna
in zanimiva.

Zato se ji zahvaljujem,
da čas je imela,
se z mano igrat
in zabavat.

Valentina Lovrec, 4. a

MOJA DOMOVINA

Moja domovina je Slovenija. Glavno mesto je Ljubljana. Jaz sem se rodila v najstarejšem mestu Ptuj leta 2001. Živim pa v občini Dornava, v naselju Mezgovci ob Pesnici. V svoji domovini sem vesela in srečna, da tu živim. Slovenija je bogata s številnimi naravnimi znamenitostmi, kot so: Postonjska jama, Triglavski narodni park, Škocijanske jame, Bled, Bohinj, itd. Imamo pa tudi že nekaj rastlinskih in živalskih vrst, ki so že ogrožene, to so: človeška ribica, velikonočnica, močvirska logarica, ... Najvišji vrh v Sloveniji pa je Triglav, ki meri 2864 m, katerega obiskujejo številni domači in tudi tuji planinci- tudi moj ati ga je dosegel, zdaj je pravi Slovenec. Tudi mi bodimo domoljubni prebivalci Slovenije.

Iris Vaupotič, 4. a

MOJA DOMOVINA

Na svojo domovino sem lahko ponosna, ker ni tako onesnažena kot druge države.

Čeprav je moja domovina zelo majhna, je dovolj velika, da v njej živimo.

Šestindvajsetega decembra je dan samostojnosti, ko se je Slovenija odločila za samostojno državo. Mnogi trdijo, da je pravi Slovenec tisti, ki se povzpne na Triglav. A to ni res. Pravi Slovenec je tisti, ki se rodi v Sloveniji. Starši naših staršev so se menda rodili v nekdanji državi Jugoslaviji.

Arijana Horvat, 4. a

SOŠOLCA

Nina, kako se kaj imaš?
Ali še me kaj poznaš?

Nekdaj sošolci smo bili,
s polno torbo in skrbmi.

Zdaj še en pozdrav ti dam,
saj veš, pozdravlja te sošolec Žan.

Žan Zagoršek, 4. a

V PRIČAKOVANJU PRAZNIKOV

Okoli zadnjega novembra zapade prvi sneg in takrat sem vedno vesel. Kadar napoči čas Miklavža, sem vedno v pričakovanju, kaj bom dobil. Advent je res lep čas, na mizi je lep venček in na njem štiri sveče. In nato končno božič. Lahko smo cel dan doma in okrašujemo jelko. Jaz in sestra imava vsak svojo jelko, ki sva jo dobila lani za Miklavža (seveda trikrat manjšo). Na radiu se vrtijo božične pesmi. Nato gremo k božični maši (slaba stran božiča torej). Ko pridemo domov, pojemo še del tople potice. Zjutraj so pod jelko darila!!! Čez čas seveda tudi novo leto. Koliko raket!!! Veliko več jih mora biti v mestu, če je tu vas.

To je konec zimskih praznikov.

Primož Doberšek, 4. a

ZIMA

Zima, zima bela,
v sneg nas je odela.

Lomijo se veje,
ker ivje z njih se smeje.

Ko pa sonce sneg stopi,
trava spet ozeleni.

Aljaž Kogoj, 4. a

Patricija Junger, 3. a, Snežena pokrajina, tuš

pa angeli. Miklavževi parklji nas včasih tako prestrašijo, da skočimo do stropa. Miklavž nam pusti tudi darila, če smo pridni. Če pa ne, potem nam trda prede. Veste, kaj mislim? Dobro, da veste, ker če ne, bi moral to povedati, kar pa ni potrebno. Uf! Sedaj pa še Božiček. Joj, skoraj se mi ne da več pisati, ampak bom! Božiček ne pride tako kot Miklavž, ker se spusti skozi dimnik, vsaj mislim tako. Kaj pa vi? Super! Torej obstaja, to je beseda. Zdi se mi, da bo prišel tudi Božiček pod pogojem, da boste vsi pridni. Saj veste, kako pravijo stari ljudje, z dobrimi deli si vsak v nebesih gradi svojo hišo. In kdo je zadnji mož? Katera pesmica že govori o njem? Seveda **Siva kučma, bela brada na na nana** ... To je dedek Mraz! Seveda nam tudi on prinese darila, pa tudi pod istim pogojem kot druga dva moža. Tudi mraz pride z njim. Tako, prišel sem do konca. Upam, da boste ostali vsi pridni. Pazite tudi, da vas parklji ne bodo odnesli. Lepo bodite!

Jernej Petek, 4. a

VESELI DECEMBER

V mesecu decembru me je na začetku meseca bilo malo strah. To pa zato, ker se je bližala noč, ko bo vstopil Sveti Miklavž in s sabo bo pripeljal parklja. Seveda me Miklavža ni bilo strah, ampak parklja, ki je zaropotal po vratih.

Prišli so noter, bilo me je grozno strah. Ko so odšli, pa mi je odleglo. Dobila sem novo torbo. Zjutraj je zapadel sneg in s sestro Laro sva se šli sankat. Mama naju je poklicala k zajtrku. Povedala nama je, da čez en mesec prinese darila še božiček. Vprašala sem mamo, kdaj bomo postavili novoletno jelko. Mama je rekla, da če želiva, lahko že danes postaviva jelko. Rekle sva ji, da bova raje počakali do božiča. Čez en mesec sva že imeli darila pod jelko. Dobila sem punčko z lepimi dolgimi lasmi, sestra pa plišastega medvedka. Vsi smo bili srečni.

Ela Herga, 4. a

VESELI DECEMBER

V decembru se zgodi veliko zanimivih reči. Na primer zapade sneg, pride Miklavž, po adventu pa seveda Božiček in dedek Mraz. Juhu! Sedaj bom šel kar po vrstnem redu. Ko se pripravljamo na advent, moramo imeti adventni venček, ki je narejen iz različnih plodov rastlin, ki jih povežemo v krog. Na koncu pritrdimo nanj še svečke, ga okrasimo in že je končan.

Sledi Miklavž, ki je prvi dobri mož v letu. Miklavž je na vrsti drugo adventno nedeljo, ko zagori že druga svečka na adventnem venčku. Vsi pa veste, da ima Miklavž tudi spremljevalce, ki so dobri in slabi. Slabi so seveda parklji, dobri

VESELI DECEMBER

V veselem decembru pričakujem Miklavža, ker mi bo prinesel čokolado, pižamo in različno sadje. Vesel sem, ker bomo s starši praznovali božič ob lepo okrašeni smrečici in ker mi bo Božiček prinesel: bakugane, karte in še kaj. Tudi moji starši so veseli, ker se bomo lahko: kepali, smučali, sankali in delali sneženega moža. Veselimo se tudi novega leta, ker bomo spuščali rakete, pokali petarde in držali iskrice. Nekateri bodo metali tudi pasje bombice. K nam bo prišel tudi dedek Mraz.

Žan Kirič, 4. a

RAZMIŠLJANJE PSA LABRADORCA

Hektor ni navaden pes, je labradorec in je zelo pametne narave. Je elegantnega videza, njegov korak je hiter, dlaka svilnata, ki se na soncu blešči. Ima kosmat rep in par gub, ki pa so posledica razmišljanja.

Hektor ima veliko malih ljubezni, nekaterih stvari pa sploh ne mara. No, naj vam jih predstavim.

NE MARA: mačkona Feliksa, policaja, poštarja, veterinarja, kopanja in rotvajlerja Reksija.

MARA: Janjo (punco z veliko pasjo dušo), Štefana, dvojčici Mijo in Pio, sprehode in zlato prinašalko Nike.

Vas zanima, kaj se je zgodilo?

Nekega sneženega dne sta se Janja in Hektor sprehajala po zasneženem mestu. Med klepetanjem Janje in njenega soseda pa je Hektor kar naenkrat zavohal sporočilo, iz katerega je bilo zaznati, da se Nike ženi. To ga je tako psihično

utrudilo, da je izgledal kot mrtva riba. Janja je takoj ukrepala in ga je peljala domov. Naredila pa je veliko napako, saj je Hektorja snela s povodca, še preden sta prišla v hišo. Hektor je v trenutku izkoristil priložnost in pobegnil.

Zbežal je naravnost do Nike, kjer sta že čakala Reksi in Fifi. Fifi je bil ves premražen, Reksi pa si je sneg pod sabo že segrel. Hektor se jima je pridružil in skupaj so čakali na ulici pred hišo. Počasi jih je vse bolj zeblo in vedno bolj je začelo snežiti. Poslušali so, kako je Nike v garaži tulila in cvilila. Čez nekaj časa so zaslišali Janjin, Mijin in Piin glas, kako so klicale Hektorja. Potem je spet vse utihnilo. A ne za dolgo.

Mimo se je pripeljal avto. Izstopil je voznik, pobral Fifija, ga dvignil, dal v avto in se ježno odpeljal. Kmalu zatem pa je pripeljal še en avto; gospod in gospa sta izstopila. Gospod je dal Reksija v avto, gospa pa si je ogledala Hektorja in poklicala Janjo in Štefana. Sedla sta v avto in odpeljala. Hektor je nekaj časa presedel tam, nato pa so se mimo pripeljali Janja, Štefan, Mija in Pia. Vzeli so ga in ga ježno dali v avto, nato so se odpeljali.

To je bilo konec dogodivščine za Hektorja. Janja si je iz te izkušnje zapomnila, da Hektorja ne bo snela s povodca, dokler ne bosta prišla v hišo.

Tajda Špes, 5. a

LJUBEZEN

Ljubezen je kot sonce, ki sije na zemljo. Ljubezen je kot luč, ki sveti v temi.

Ljubezen? Ljubezen je lepa in vsak človek ima vsaj eno ljubezen. Kot majhni dojenčki smo imeli ljubezen do mame, očeta, babice, dedka, dude, svojih igrač. Zdaj pa se nam odpira nova ljubezen, ljubezen do fanta, punce. Ljubezen

te lahko tako obremeni, da postaneš kar bolan, zaspan in dobiš glavobol. Pred očmi se ti pojavljajo sličice tvoje simpatije in pozabiš na vse drugo. Naenkrat pa se vse misli prekinejo. Mama te kliče na kosilo, brat čeka po zvezkih, oče ropota po kleti ... Ali se sploh ljudje lahko izognemo ljubezni? Mislim, da je to nemogoče. Saj začneš hrepeneti po njej in ne moreš več živeti brez nje.

Če človek ne najde ljubezni, ljubezen najde njega. Ljubezen lahko najdemo vsepovsod, zato nas naj ne bo strah.

Ina Krajnc, 5. a

PRAVI PRIJATELJ

Vsaka tvoja beseda mi veliko pomeni.

Tebi lahko vse zaupam.

Ti si krasna oseba

in hvaležna sem ti,

da sem lahko ob tebi.

Če mi kdaj solza steče po licu,

če kdo me prizadene,

vedno si tisti,

ki toplo me objame.

Rachela Škrinjar, 5. a

PREKLETI ČIKI

Pogledam levo, vidim cigarete.

Pogledam desno, spet cigarete.

Sprašujem se, kaj kadilci vidijo v njih,

saj so kot nekakšne majhne, smrdeče palčke,

in ta dim zastruplja njih in njihove malčke.

Jim cigarete pomagajo v težavah?

Se sploh zavedajo bolne razvade?

KAJENJE UBIJA!

Rachela Škrinjar, Ina Krajnc, 5. a

POVEJ MI

Povej mi, ali si me kdaj prevaral,

ko mene ni bilo,

ko sladko sem še spala

in sanjala lepo.

Lara Herga, 3. a, Jesen, lepljenka

Prišel je dan, ko sem spoznala,
da moje slutnje so resnica,
pogrešala sem te zelo,
in vedela, da te nikoli več ne bo.

Na ulici te srečam,
te primem za roko,
postane solzno mi oko.
prosim vrni se
in ne zapuščaj več me!

Janja, Jana, Ina, Rachela, 5. a

NEVOŠČLJIVOST

Niko in Blaž sta bila soseda. Skupaj sta se veliko igrala, zato sta postala dobra prijatelja.

Blaž je praznoval 9. rojstni dan. Starši so pripravili praznovanje, med povabljeni je bil tudi Niko. Ko je Niko prišel na praznovanje, so tam bili že mnogi od gostov. Blažu je prinesel sestavljanke Pirati s Karibov. Blaž je bil darila vesel. Dobil je tudi novo kolo, bilo je rdeče barve s prestavami. Vsakemu, ki je prišel, ga je pokazal. Niku ni bilo všeč, da je njegovo kolo lepše in boljše. Čeprav je iste znamke, ima v pnevmatikah globlje zareze. Vsak je hvalil svoje in se bahal, dokler ni prišla Blaževa mama in ju oštela. Niku je postalo žal in se je počutil kriv za prepir. Opravičil se je Blažu. Blaž ga je razumel in pozabil na njegovo nevoščljivost.

Obljubila sta si, da ne bosta več nevoščljiva drug do drugega in na stvari, ki jih ima drugi. Niko in Blaž sta bila spet prijatelja, vendar se nista več toliko družila.

Leonardo Čuš Gerževič, 5. a

SKRIVNOSTNO

ČETRTEK, 4. 2. 2010

Zjutraj smo imeli folkloro. S prijateljico sva folkloriste spremljali s frulico, zato sva se v času, ko so se oni ogrevali, tudi sami odločili, da ogrejeva svoji frulici.

Naenkrat je zmanjkalo elektrike. Prepričana sem bila, da so nekaj popravljali, a precej hitro se je izkazalo, da sem se zmotila.

Ko sem šla v telovadnico gledat, kaj se dogaja, sem ugotovila, da je tam bila elektrika. Stvar je postala zelo sumljiva.

Spet sem se vrnila v garderobo in tam sta se nama pridružili še dve sošolki. Še vedno ni bilo elektrike. Zvonilo je. Pohitela sem v razred po telovadno opremo.

Prvo uro smo namreč imeli športno vzgojo. Ko smo se dekleta preoblačila, še vedno ni bilo elektrike. Pomagale smo si s svetlobo, ki je prihajala iz telovadnice.

Pri telovadbi smo igrali med dvema ognjema. Sošolka je med igro odšla na stranišče. Nazaj je pritekla vsa prestrašena in blede. Kričala je. Vprašali smo jo, zakaj kriči. Rekla je, da je v garderobi duh. Vsi smo jo začudeno pogledali.

Ko je bilo konec ure, smo punce v garderobi pogledale, kaj je bilo. Ugotovile smo, da je ta »duh« bil čistilka.

Na srečo še ne verjamem v duhove. Mogoče pa še bom, ko ga bom videla.

Jana Meško, 5. a

LIST IZ DNEVNIKA

DOMIŠLJIJSKI SPIS

Bil je lep poletni dan za presenečenje. Z mamom sva se odpravili po vsakodnevni nakupi. Ko sva prišli domov, me je čakalo presenečenje.

Ko sva z mamom prišli iz mesta, sem stekla v svojo sobo na računalnik. Oče je delal pasjo utico za mojo psičko Missy, ki sem jo prav tako dobila za rojstni dan. Ko je nastopil večer, je bil čas za mojo rojstnodnevno zabavo. Pripravili sta jo mama in babica. Seveda ta zabava nikakor ne bi uspela brez mojih prijateljev. In potem, ko so se vsi najedli torte, je bilo najbolj zabavno, ker je sledilo odpiranje daril. Z veseljem sem se z iskrkami v očeh lotila odpiranja daril. Čez nekaj časa me je Ajda vprašala, kakšna se mi zdijo darila. Odgovorila sem ji, da se mi zdijo vsa darila čudovita. Čisto na koncu sem odprla darilo od babice, mame in očeta. Sledilo je presenečenje. Vsi okrog mene so obstali, ko so videli, kaj je pisalo na tistem kosu papirja. Bile so vstopnice za koncert Rihanne. Vsi smo samo gledali tiste kose papirja. Seveda so bile vstopnice štiri. Ena zame, ena za očija, ena za mamom in za mojo najboljšo prijateljico Marino. Tisti večer sem bila najsrečnejši otrok. Zdelo se mi je, da sem na celim svetu jaz v središču pozornosti, saj sem dobila vstopnice za Rihannin koncert. Očetu, mami ter babici sem se lepo zahvalila.

Fabian Mohorič, 3.a, Volk, lepljenka

Na kartah je pisalo, da je koncert že čez en teden. Komaj sem čakala, da vidim ter prosim Rihanno za avtogram. V šoli so se dnevi vlekli veliko bolj kot prej. In ko sem tako dolgo čakala, je bil 6. dan. Mama mi je rekla, da naj potrpim samo še ta dan. Seveda naslednji dan nisem šla v šolo. Ko je nastopil večer, sem bila čisto vznemirjena. Od vznemirjenosti pa nisem mogla spati, zato je mama skuhala kamilični čaj. Ko sem spila eno skodelico čaja, sem bila tako utrujena, da sem nemudoma šla v posteljo. Tako sem preživela 6. dan. Naslednji dan po kosilu je k meni prišla Marina. Do koncerta sva brskali po omari, ker nisva vedeli, kaj bi si oblekli. Končno je napočil čas odhoda. Peljali smo se v Zagreb. Pred koncertom so vsi kričali »Rihanna«. In ko je prišla na oder, je bilo v zraku takšno vzdušje, da sem cela dregetala. Zapela nam je 15 svojih pesmi, tudi skupaj z Eminemom. Bilo je fantastično. Tega dne zagotovo ne bom nikoli pozabila. Koncert se je končal pozno ponoči, zato sva z Marino zasпали kar v avtu. Ko smo prišli domov, sva z Marino zavili naravnost v posteljo. Naslednje jutro sva zelo dolgo spali in k sreči sva bili rešeni šole. Rihannin avtogram mi še zdaj visi na steni v 10-kratni povečavi. Original pa je skrit, da ga bom potem lahko pokazala svojim otrokom in oni svojim. Upam in tudi vem, da mi bo ta dogodek vedno ostal v spominu.

Polona Gomboc, 6. a

LIST IZ DNEVNIKA

IZLET V KRANJSKO GORO

Dornava, 28. 8. 2009

Dan, ko je minil moj počitniški dolgčas. Z družino se odpravljam na krajši tridnevni dopust v Kranjsko goro. Vstala sem zgodaj zjutraj, saj me je čakalo pakiranje.

Ponoči sem slabo spala, saj sem razmišljala o bližajočih se počitnicah. Zjutraj smo zgodaj vstali, pozajtrkovali, se pripravili na pot in odrinili. Pot je bila dolga, a čas je hitro minil. Ko smo prispeli, smo prtljago odložili v hotelu Špik. Prva znamenitost, ki smo si jo ogledali, je bila Kekčeva dežela. V njej je bilo veliko pravljičnih likov in tudi predmetov. Po ogledu smo odšli v hotel in si tam odpočili od poti. Po počitku smo se odpravili na večerjo. Tam mi je bilo zelo lepo. Po večerji smo se odpravili na kratek sprehod v okolici hotela. Ko smo si vse ogledali, smo odšli nazaj v sobe, se umili in zaspali. Prvi dan je minil hitro, a v njem se je skrivalo veliko pustolovščin. Upam, da bosta ostala dva dneva tudi takšna.

Eva Lajh, 6. a

ADIJO!

Ime mu je bilo Sokol. Ko sem bila majhna, sva skupaj tekala po pašniku in se igrala. Ko sem zrasla, sem ga čistila, mu česala grivo in mu čistila kopita. Z njim sem se počutila varno in v redu, čeprav ni bil moj. Bil je lepe sive barve in grivo je imel malo srebrno.

Vsak dan sem ga obiskala v njegovem hlevu, pri sosedovih, ga očistila in mu dala posladek, čeprav ni bil moj. Ko sem prišla, je vedno zarezgetal, saj me je bil neizmerno vesel. Vedel je, da bo nekaj dobil. Ko sem ga enkrat pred leti jezdila, me ni bilo prav nič strah. Pa ne zato, ker je bil zraven vodič, ampak ker sem mu preprosto zaupala. Ko sem ga pozimi po vratu pobožala po njegovi mehki in gosti dlaki, sem imela lep občutek. Tudi njemu je bilo moje božanje všeč. Postala sva nerazdružljiva prijatelja.

Dokler se ni zgodilo.

Ko sem ga obiskovala, me je bil še posebej vesel, saj me ni več tako pogosto videl. Učenje mi je začelo jemati veliko časa in obiski Sokola so postali redkejši. Nekega dne, ko sem bila pri njem, sva se s teto Anico pogovarjali in povedala mi je, da ga bodo prodali. Bila sem tako žalostna, da sploh nisem več kaj veliko govorila. Želela sem samo čim več časa preživeti z njim.

Nekega vetrovnega dne smo se odpravili k teti Lizi na obisk. Mamo in očeta sem čakala zunaj, na svoji gugalnici, saj sta se še urejala. Pogled mi je ušel k sosedovim. Ob Sokolu je stal neznan človek. Zbala sem se, da bo Sokol odšel in da mu ne bom mogla reči, adijo. Najraje bi stekla tja in ga prosila, naj odide, naj mi pusti Sokola. Moja mama je namreč konje sovražila in prav tako močno, kot jih je sovražila, se jih je tudi bala. Ko smo se vrnili z obiska, je bila že tema, kar mi je preprečilo, da bi šla k njemu.

Naslednji dan je bila sobota. Stekla sem tja ... k Sokolu. Imela sem več časa za obisk prijatelja.

Ni ga bilo več. Bila sem najbolj žalosten človek na vsem svetu. S solzami v očeh sem sosedo vprašala po Sokolu. »Nimamo ga več,« je odgovorila. Vse mi je bilo jasno. Odšla sem v njegov hlev. Kaj vse sva skupaj doživela. Kako te pogrešam, ljubi Sokol. Če bi mogla, bi ga pogledala v oči, ga nežno pobožala. Še, adijo! mu nisem mogla reči.

Erika Hameršak, 6. a

Skupinsko delo učencev podružnice Polenšak, Gasilski dom, tempera

EN TEDEN NA DRUGEM PLANETU

Planet Pikio

Ko zvečer ležem v posteljo, se že veselim spanja, saj vedno odpotujem v svet sanj. Ko sem zaspala, sem se že znašla na kipilišču. V množici sem iskala izhod iz kipilišča do piste, kjer me je že čakala raketa. Iskala sem sedež v raketi. Sedla sem in se pripela z varnostnim pasom. Počakala sem pol ure in raketa je že vzletela. Letela sem dva dni. Ko pa sem pristala, sem začudena ugotovila, da so Pikilonci čisto isti kot mi. Edina razlika je v tem, da oni znajo čarati. S kopilusom, to je namreč avtobus, sem se odpeljala v dotel Morska mačka. Tam sem najprej dobila koktajl za dobrodošlico. Naselili so me v sobo št. 1235. Ko sem se naselila, pa sem odšla na ogled mesta. Imeli so dosti lepih kipov, spomenikov in trgovin. Zvečer sem se utrujena vrnila v dotel.

Naslednji dan sem se odpravila v toplice. Ko sem stopila v prostor z bazeni, sem opazila, da je voda takšne barve kot pri nas kri. Varnostnika sem vprašala, kakšne barve je njihova kri. Povedal mi je, da imajo oni namesto krvi vodo. Takoj me je minilo, da bi se še kopala, zato sem rajši odšla v živalski vrt. Ko sem prispela, sem opazila, da so živali večinoma križane med seboj. Recimo lev in gepard. Edino slon je bil enak kot na Zemlji. Ogledala sem si še tudi nekaj drugih živali. Zvečer, ko sem odšla v dotel, sem spoznala še eno zanimivo živalco – psa, ki ni bil ravno pes. Na obeh straneh je imel glavo.

Naslednjega dne sem vseeno zbrala pogum in se odpravila v toplice. Ko sem prispela, sem zamižala in skočila v bazen krvi. Ni bilo tako slabo, kot sem mislila. Prav uživala sem. Zvečer sem odšla v disko klub. Imajo takšno glasbo, kot smo jo mi poslušali pred 50-imi leti.

Naslednji dan pa sem odšla pogledat dvorec. Bil je zelo lep. Ni bil iz kamna, ampak iz diamanta. Vse se je svetilo od sonca. Pogledala sem si še notranjost. Opazila sem, da so že v srednjem veku poznali računalnik, televizijo in radio, kajti mi v Sloveniji smo televizije dobili komaj pred 45 leti. Ko sem odhajala v dotel, pa so ravno iz tega dvorca, v katerem sem bila, odnašali televizor za razstavo starih televizorjev. Odločila sem se, da si ogledam razstavo starih televizorjev. Zjutraj sem sedla v avtobus in se odpeljala na razstavo. Tam so bili tudi moji prijatelji. Razstavljenih je bilo približno 200 televizorjev iz vseh dvorcev na planetu. Za spominek sem si kupila kartico s tem planetom, kajti naslednjega dne sem imela let nazaj na Zemljo.

Zjutraj sem spakirala stvari v kovček in se odpeljala na kipilišče. Kupila sem vozovnico za raketo in se pripravila na let. Čez eno uro smo že leteli proti Zemlji. Leteli smo dva dni. Ko smo pristali na Zemlji, pa sem se žal zbudila, saj mi je zazvonila budilka na nočni omarici. Hitro sem se oblekla in stekla v šolo. Na poti v šolo sem si želela, da to vsekakor ne bi bil zadnji polet na ta planet.

Živa Doberšek, 6. a

OCENA KNJIGE: DVOJČICI

Za prvo domače branje sem prebrala knjigo Dvojčici, ki jo je napisal Erich Kästner. Knjiga govori o dveh sestrah dvojčicah, Luizi in Loti, ki pa tega ne vesta, ker sta se njuna starša ločila. Založba je Mladinska knjiga, knjiga pa je izšla leta 1984.

Torej, zgodba govori o Luizi in Loti, ki sta sestri dvojčici, ampak se ne poznata, ker živita ločeno. Slučajno se srečata v dekliškem počitniškem domu, kjer odkrijeta, da sta dvojčici in se ob koncu počitnic odločita zamenjati. Tako potuje Lota na Dunaj k očetu, Luiza pa k mami v München. A ker Luiza ne zna tako dobro kuhati kot Lota, mama kmalu ugotovi, da deklica ni prava – da je druga dvojčica! Lota pa pri očetu zboli. Oče o Lotini bolezni obvesti Luizo in mamo, ki nemudoma odhitita na Dunaj. Lota z mamino pomočjo ozdravi in skupaj z Luizo premagata zlobno gdč. Gerlach, ki se je hotela poročiti z njunim očetom. Dosežeta pa tudi, da se njuna starša ponovno poročita.

Všeč mi je, da je vsebina podana tako, da jo zlahka razumemo in da pritegne pozornost bralca z zanimivimi življenjskimi dogodki.

Niko Hojnik, 4. a, Barve, tempera

Ko sem knjigo prebirala, sem uživala, knjiga me je navdušila. Ob vsakem obrnjenem listu me je vleklo naprej. Iz te zgodbe se lahko tudi veliko naučimo, saj se s takimi težavami srečuje mnogo ljudi.

Življenje ni vedno tako rožnato, kot bi si želeli, da bi bilo. A deklici sta dokazali, da lahko s prijateljstvom in ljubeznijo ter malo truda naredimo življenje lepše. Knjiga je poučna ter polna dogodkov iz vsakdanjega življenja, zato jo priporočam vsem. Ko jo prebereš, te preprosto navduši!

Nika Serban, 6. a

POVEJ MI !

Je že življenje tako, da ti najstnik začne pripovedovati svojo življenjsko zgodbo, kot sem si tudi želela, in ta želja se mi je tudi uresničila.

Začel mi je pripovedovati. Ko mi je pripovedoval, mi je povedal, da se je v 5. razredu družil samo s puncami, zato so ga prijatelji zmerjali. Rekel mi je, da je to povedal tudi svoji mami. On in mama tega nista prenašala. Sklenila sta, da se

odselita. To ga je seveda zelo potrla, vendar ni imel druge izbire. Ko sta se odselila, so bila vsa dekleta užaljena, prav tako pa tudi jaz. Veliko deklet sem spraševala, kje zdaj stanuje. Nobena ni vedela. Vprašala sem tudi njegovo najboljšo prijateljico, kje stanuje, ampak tudi ona ni vedela. Zato sva se odločili, da bi se skupaj pozanimali za njegovo telefonsko številko. Izvedeli sva jo pri njegovem bivšem sošolcu, ki se je vpisal v drugo šolo. Takoj, ko sem izvedela njegovo številko, sem ga poklicala. Povedal mi je, kje je doma in kdaj bi ga lahko obiskala. Ko je napočil dan, da bi ga obiskala, sem bila zasedena. Upala sem, da mi tega ne bo zameril. Poklicala sem še enkrat in ga vprašala, če mi oprostí, da ga nisem obiskala. Rekel mi je, da je takrat bil zaseden tudi on. Da se ne bi to spet ponovilo, sva se zmenila, da se dobiva na igrišču pred njegovim stanovanjem. Čez nekaj časa sva se le dobila. Ko sva se že nekaj časa pogovarjala, me je prosil, da mu povem svojo življenjsko zgodbo. Začela sem mu pripovedovati, da sem se jaz družila samo s fanti. Takoj me je prekinil, saj je že sam uganil. Dolgo sva razmišljala, a sva ugotovila, da sva si zelo podobna in da sta tudi najini zgodbi zelo podobni – razen tega, da se jaz in moja mama nisva odselili.

In tako sem našla najboljšega prijatelja in nihče več se ni norčeval iz naju.

Urška Bratuša, 6. a

Nina Golub, 4. a, Vesele žogice, tempera

POVEJ MI

Živijo! Sem Dana in večkrat grem k svoji babici, ki rada pripoveduje zgodbe. Tudi tiste resnične, iz njenega otroštva. K babici največkrat zahajam ob vikendih. Saj res – danes je sobota!

Pohitela sem v kuhinjo k mami, ki je pripravljala zajtrk. »Mama, ali lahko grem danes k babici?« sem vprašala. »Seveda lahko. Popoldne te bom odpeljala k njej,« je odgovorila mama. Kmalu je prišel popoldan in mama me je odpeljala k babici, ki naju je bila zelo vesela. Izkoristila sem priložnost in vprašala, če lahko pri babici tudi prespim. Mama je za privolitev potrebovala kar nekaj časa. A po nekaj babičinih piškotih, ki so bili fantastični, je vendarle rekla: »Prav, prav. Ampak pridna bodi.« »Seveda,« sem prikimala in takoj pohitela v avto po nahrbtnik s pižamo, zobno ščetko in vsem drugim – vse sem imela s seboj, ker sem upala na takšen razplet.

Mama je kmalu odšla, babica pa mi je pripravila okusno popoldansko malico.

Kasneje sva se odpravili pogledat njene živali. Imela je pse, muce, kokoši, zajce in kobilu z imenom Bella. Ravno pri Belli sem preživela največ časa. Zdelo se mi je, kot da me razume, kot da se želi pogovarjati z mano.

Kmalu se je znočilo in bil je čas za babičino zgodbo. Ta babičina zgodba je govorila o točno takšni kobili, kot je Bella in o dekletu, ki obišče Magično deželo, kateri ta kobila vlada. Ko je babica zaključila s pripovedovanjem, mi je v posteljo prinesla še toplo mleko, mi zaželela lahko noč in odšla spat. Jaz pa še dolgo nisem mogla zaspati. Razmišljala sem o babičini pripovedi.

Zjutraj sva z babico na hitro pozajtrkovali. Nato sem se odpravila v hlev k Belli. Ponudila sem ji sladkorček, ki ga je z veseljem pohrustala. Potem pa se je kar naenkrat na Bellini glavi pojavila krona in čudežna kobila je spregovorila: »Potrebujem tvojo pomoč. V naši deželi, Magični deželi, je vse narobe! Edino ti nam lahko pomagaš. Čez nekaj trenutkov se boš znašla v Magični deželi. Takole stori: najprej poišči Penico, kobilo s krili, ki te bo odnesla do zlobne Magnolije, ki je pobesnela, ker ni ona zavladala Magični deželi, ampak jaz. Čeprav sem tu, lahko s krono vse nadzorujem, tako da se ne boj. Če boš v nevarnosti, te bom rešila.

Magnoliji moraš vzeti ogrlico, s katero uničuje deželo. Ta ogrlica, ki ti jo zdaj dajem, te bo pripeljala nazaj.« »Prav, pomagala ti bom!« sem rekla.

Belli sem obljubila pomoč, čeprav mi ni bilo nič jasno. V sebi pa sem vedela, da je ta zgodba na las podobna babičini pripovedi.

Bella mi je okrog vratu obesila čudežno ogrlico in mi pomežiknila. Naenkrat se je okrog mene pojavil vrtnec, ki me je ponesel v Magično deželo.

»Spet sem na trdnih tleh,« sem pomislila in se ozrla okrog sebe. Zagledala sem drevesa, ki niso bila običajna, taka, kot sem jih bila vajena. Na teh drevesih so rasli dragulji! Smaragdi, diamanti, rubini ... Hodila sem med drevesi in bilo je čudovito. Naenkrat sem zagledala potko, ki se je bleščala. Stopila sem korak nazaj in zaslišala droben glasek: »Ne boj se, saj sem samo vila. Moje ime je Bleščica. Kako pa je tebi ime?« »Vila,« sem pomislila. Morda pa mi lahko pomaga. »Moje ime je Dana,« sem vendarle izdala. »Dana? To si vendar ti, deklič, ki nam lahko pomagaš. Vse sem že izvedela od Belle, preko njene čudežne krone. Pridi vendar, ne izgublajva časa, poišči Penico!« je dejala vila.

Odpravili sva se naprej po potki. Kmalu sva prišli do ogromnega hleva, ki je bil, kot vse tukaj, čaroben. Ko sva prikorakali vanj, so me vsi konji v njem začudeno pogledali. »Ja, kaj pa buljite! To je Dana, deklič, ki nas bo rešil,« je zvonko dejala Bleščica. Vsi konji so navdušeno zareztgotali in me pozdravili. Najbolj glasna je bila Penica, ki je kmalu stopila predme in Bleščico ter rekla: »Pojdimo, podvizati se moramo.« Ostalim konjem je le pomežiknila. »Dana, splezaj name, odnesla te bom do Magnolije,« je dejala Penica. Čeprav me je bilo malo strah, sem splezala nanjo in že smo poletele. Ko sem pogledala navzdol, sem videla veliko graščino. Ravno takrat smo se začele spuščati. Pristale smo pred vhodom. »Tako, tukaj prebiva Magnolija. Zdaj pa poj-

di in pazi nase,« je dejala Penica. »Ah, saj grem jaz z njo,« je rekla Bleščica. Takrat mi je malo odleglo. Poslovili sva se od Penice in odšli proti vhodu. Stražarju sva rekli, da sva novi kuharici. Le tako naju je namreč spustil noter. Ko sva hodili po graščini, naju je bilo strah. »Kdo pa sta vidve?« naju je vprašala prijazna kobila, ki je služila Magnoliji. »Jaz sem Dana, to pa je Bleščica,« sem ji odgovorila. »Aha, to si ti, Dana, dekle, ki nas bo rešilo. Odpeljem vaju do Magnolije. Pa vso srečo!« je dejala kobila. Zahvalili sva se ji in odšli za njo v veliko dvorano.

Tam je bila Magnolija. »Pozdravljeni, gospodična Magnolija,« sem začela in se priklonila. »Kakšna vljudnost. Pozdravljeni tudi vidve. Kdo pa sta?« je vprašala Magnolija. Predstavili sva se in povedali, da sva njeni novi kuharici. »No, prav. Rubina vaju bo odpeljala v kuhinjo,« je rekla Magnolija.

Razmišljala sem, da Magnolija vendar ni tako nesramna. A že čez nekaj časa sem spoznala, da je ne bo nič spremenilo.

Ko je Magnolija odšla v svojo sobano počivat, sva z Bleščico počakali, da je zaspala, nato pa sva se splazili k njeni postelji. Jaz sem ji previdno vzela ogrlico, s katero naj bi deželo uničevala in jo spravila v žep. Pohiteli sva ven. Med

Skupinsko delo učencev podružnice Polenšak, Snežak, tempera

ROJSTNODNEVNA ŽELJA

Živila je deklica, ki ji je bilo ime Klara. Bila je zelo pametna in radovedna. Nič, kar je kdo rekel, ji ni ušlo. Bližal se je njen rojstni dan. Bil je večer, nekaj dni pred njenim rojstnim dnem. Bila je v postelji, ampak ni spala, poslušala je, če bo ujela kakšno zanimivost. Mama in oče, prepričana, da Klara že spi, sta se začela pogovarjati o darilu za Klaro. Klara je ujela podrobnost o tem, kaj naj bi dobila za darilo. Pa tudi nekaj zelo slabega! Slišala je govoriti mamo: »... je v bolnici, z njim je nekaj hudo narobe!« To je bilo prvič, ko je Klari nekaj ušlo! In to ključna beseda! Ko je zjutraj vstala, je poskušala iz mame izvleči informacijo. Ampak z ovinkarjenjem ni dosegla nič, zato je vprašala kar naravnost:

»Povej mi! Povej, povej ...« je kričala Klara na ves glas. »Kaj naj ti pa povem, srček?« jo je vprašala mama. »Kdo je v bolnici in kaj je z njim?!« je še bolj kričala Klara. »Pomiri se!« je rekla mama. »Kdo ti je rekel, da je nekdo v bolnici?!« je očitajoče vprašala.

»Včeraj sem vaju z očijem slišala, ko sta se pogovarjala,« je tiho priznala Klara.

»Prav, povedala ti bom!« je rekla mama. Sedla je, vzela Klaro v naročje in rekla:

»Dedek je v bolnici! Hudo je bolan! Ampak tam je že nekaj dni.« Klara je stekla v svojo sobo in tam jokala. Bila je žalostna! Ampak ne toliko žalostna, kot jezna na mamo, ker ji tega ni povedala takoj.

Dnevi do njenega praznika so hitro minevali in že je bil dan pred Klarinim rojstnim dnem. Z mamo sta šli po nakupih in Klara je bila vesela. Ampak v srcu je še vedno žalovala, ker dedek ne bo praznoval z njo.

Očka je medtem doma že pripravil prostor za praznovanje. Ko sta mama in Klara prišli domov, so ga okrasili. Bilo je čudovito! Zvečerilo se je in Klara je morala spat. V postelji je spet prosila za dedka, naj se vrne. Najbolj od vsega si je za rojstni dan želela, da se dedek vrne domov! Nato je zaspala. Ko se je zbudila, jo je najprej razveselila mama z darilom. Dobila je kužka! Bil je kosmat kot kakšna kepa volne in lepe bele barve z rjavimi packami. Dala mu je ime Srečko. Podaril ji je velik moker poljubček!

Po kosilu so začeli prihajati gostje. Klara se je super zabavala! Nekaj minut, preden je prišla torta, je videla odhajati teto in strica, a se ji ni posvetilo, kam gresta. Ko pa je prišla torta in je Klara upihnila svečke ... sta se prikazala stric in teta z ... DEDKOM.

Klara je bila presrečna! Dobila je, kar si je najbolj želela! Dedek se je vrnil domov čil in zdrav, kot prerojen! Ta rojstni dan si bo Klara za vedno zapomnila kot najlepši rojstni dan v svojem življenju!

Nastja Šamperl, 3. r. Polenšak, V pričakovanju pomladi, praskanka

tekem sva se poslovili od Rubine. Kmalu sva bili pri izhodu. Stražarju sva rekli, da morava po sestavine za jedi. Ko sva se oddaljili, sva zaslišali Magnolijino kričanje. Z Bleščico sva se hitro poslovili.

Prijela sem za ogrlico, ki mi jo je pred odhodom dala Bella in že se je pojavil vrtnec, ki me je odnesel nazaj v babičin hlev. »Odlično opravljeno,« je dejala Bella. »Kaj pa naj z Magnolijino ogrlico?« sem vprašala Bello. »Vrzi jo na tla in pohodi, da jo boš uničila,« mi je odgovorila kobilica.

Res sem to storila. Ko sem ogrlico pohodila, se je spremenila v kupček sena.

»Spet nekaj čudežnega,« sem pomislila in vprašala Bello: »Kako to, da sem ravno jaz lahko pomagala?« Kobilica mi ni odgovorila. Spet je bila običajna Bella. »Najbrž noče razkriti vseh podrobnosti,« sem razmišljala. »No, prav, Bella. Pridna bodi. Danes pride mama pome in morala bom oditi,« sem dejala in pobožala kobilico. Zaslišala sem babičine klice. »Ja, kje si pa bila tako dolgo?« me je vprašala babica. Odgovorila sem, da pri Belli.

»Dana, zbudi se! Mama je prišla,« je dejala babica. »Babi? Najbrž so bile samo sanje ...« sem zmedeno rekla. »Ja, kaj si pa sanjala?« me je vprašala babica. »Sanjala sem o tvoji pripovedi,« sem pojasnila. »Oh, Dana. Tvoja bujna domišljija ti še ponoči ne da miru,« je rekla babica. Hitro sem se oblekla in stekla v kuhinjo k mami. »Kako je bilo?« je vprašala mama. »Super!« sem odgovorila, vzela jabolko in se odšla posloviti od Belle. »Tako, punca. Pridna bodi! Zdaj pa moram domov,« sem ji prišepnila in jo pobožala. Odhitela sem nazaj v hišo k mami in babici. Nekaj časa smo se še pogovarjale, nato pa sva se z mamo poslovili in odšli. Med potjo sem se odločila, da bom zdaj še pogosteje obiskovala babico in Bello.

ZA BOŽIČ

Za božič vlada veselje,
veliko sreče in lepe želje,
snežinke padajo na tla
in ponovno čas je praznika.

Takrat si zaželim letalo,
moja sestra pa punčko in ogledalo.
Božičnega jutra se vsi veselimo,
z družino, prijatelji praznik slavimo.

Marsel Veselič in Aljaž Šalamun, 7. a

SKRIVNOST BOŽIČA

Zakaj, le zakaj praznujemo božič?
Božič ni le pokanje petard,
čas divjih zabav in prostih dni;
božič je spomin,
spomin na zgodbo o tem,
zakaj sploh obstajamo.
Ves svet obstaja zato,
da bi vse bilo srečno,
da bi se naučili,
čemu sploh živimo,
da ne bi pozabili, kdo smo.

Božič je spomin na dobroto,
na skromnost in modrost mogočnih ljudi.
Da bi tudi mi bili taki,
da ne bi pozabili,
da moraš biti v življenju dober
in spoštovati vse živo okrog sebe.

Patricija Hojnik, 7. a

BOŽIČNA ZGODBA

Počasi se je noč prelevila v dan in s tem so narasla tudi pričakovanja. Božično jutro, vedno lepo in polno presenečenj, je že trkalo na vrata. Trenutek, ki ga je Tim tako močno pričakoval, se je začel odvijati s piskom budilke, ki je naznanil, da je čas za odpiranje daril. Hitro in močno bitje srca se je stopnjevalo, ko je stekel po stopnicah navzdol in zagledal prelepo smrečico, pod katero je bilo polno daril. V upanju, da se mu bodo uresničile želje in bo končno dobil tisto žogo, ki si jo je tako želel, je skočil k drevescu in začel divje odpirati darila.

Brez oziranja na svoje najdražje je hitel in nadaljeval z odpiranjem daril, a kmalu je spoznal, da te žoge ne bo dobil. Debele krokodilje solze, ki so tekale po njegovih licih, so se kaj kmalu pomešale z jezo in Tim se je kot vihar zavihtel skozi vrata ter začel teči stran od hiše svoje ljubljene družine. Ta sveti praznik se je kmalu prelevil v nočno moro, ko so ga iskali, a ga nikakor niso mogli najti. Menil je, da ga njegovi domači ne marajo in prepričan je bil, da se noče vrniti domov. Vse je bilo lepo in prav, dokler zima ni pokazala svojih zob in je bil prisiljen poiskati si zavetje. Popolnoma utrujen in razočaran se je zleknil pod bližnjo smreko in zaspal. Snežinke so druga za drugo padale na njegov obraz, dokler se ni znašel v popolnem snegu. Tim se je slabo spominjal celotnega dogajanja, ko se je nenadoma prebudil v bolnišnici, saj je bil popolnoma podhlajen.

Ko se je naposled zbudil iz nezvesti, mu je mama skočila v objem in še nikoli se ni počutil srečnejšega ali bolj ljubljenejšega. Svojo srečo je izrazil z glasnim smehom, ki je bil hkrati znak, da nikoli več ne bo zapustil svoje družine.

Uroš Janžekovič in Matic Repič, 8. r

Valentina Trupkovič, 5.a, Roža, tempera

RAZMIŠLJANJA O BOŽIČU ...

Ponovno prihajajo prazniki, polni pričakovanj, ko našim najbližjim ponovno odpremo srce. Imamo upanje, da se uresničijo naše skrite želje. Ob utrinku zvezd pričakujemo novo leto, opazujemo snežinke, kako padajo iz zvezdnatega neba. Snežna belina je kot iz pravljice, smeh na snegu je pravi užitek, skupaj sedimo in upamo, da bomo uzrli božička z jelenčki ... Zjutraj se zbudimo polni radosti in pod novoletno smrečico zagledamo darilca, namenjena nam. V očeh so iskrice sreče in praznični dnevi so, kot bi bili v sanjah.

Jolanda Osebek in Eva Sirc, 7. r

Danes je praznik veselja, ljubezni, smeha in radosti. Danes je praznik naše mladosti, na ta dan se odpre tisoče daril. Na ta dan se izpolni želja skoraj vsakemu otroku; pričara mu nasmeh na obraz, oči se mu svetijo kot zvezde na nebu. Ljudje pozabijo na vse skrbi ter se veselijo prazničnih dni.

Aleksandra Korpič, 8. b

Katarina Brumen, 5. a, Darilo, flomaster

Zima je čas velikih praznikov – med njimi je tudi božič. Ljudje smo polni pričakovanj in želja. Takrat se srečamo z našimi najdražjimi v upanju, da bodo vsi prišli. To je čas, ko smo zelo srečni in se veliko smejimo. Naše srce se ponovno ogreje ob prihodu družine, prijateljev in ljubljenih oseb. Ko na zemljo pade prva snežinka, se nam v misel prikrade božična pesem.

Marjanca Bedenik in Karmen Petek, 8. r

Božič je praznik, poln pričakovanj. Srce napolni s srečo, smehom in željami. Takrat se družimo in praznujemo skupaj z najdražjimi, jih obdarujemo in drug drugemu podarimo upanje. Zunaj je zima, sneg naletava, snežinke pa plešejo svoj veličastni ples.

Katja Kukovec in Klara Vaupotič, 8. r

DOMOVINA

Lepa je, ker je naša.

V sebi nosimo
njene gore biserne, morje in nebo,
kamorkoli grem,
ne pozabim je,
saj v srcu dobro vem,
da vedno mi odpre srce.

Njene gore naše so višave,
njeno morje modre so daljave,
preko valov gredo naše misli,
preko gora gredo naše poti.

Res je, da je majhna,
a v našem srcu je velika.

Rebeka Visenjak, 8. b

Kamorkoli pogledaš – lepota goré,
na vsakem vogalu Slovenci živé,
na polju ženice pesmi pojó,
se vidi, da v srcu jim je lepo.

Ines Prejac, 8. b

Prelepa domovina je Slovenija;
polna je lepot,
ljudi prijaznih in domov.
Spoštovana je rodbina,
sreče polna vsa,
ta naša domovina Slovenija.

Klara Vaupotič, 8. a

SVET

Svet, v katerem živim, je lep.

Ker čutim, da je lep,
ker verjamem, da je lep,
ker si želim, da je lep,
in želim si,
da bi bil lep tudi zate.

PRIČAKOVANJE

Pričakovanje nečesa novega,
pričakovanje zime in praznikov,
pričakovanje sreče,
ki je primanjkuje
in smeha, ki ga ni.

Pričakovanje snega in najdražjih,
pričakovanje prijateljev in družine,
pričakovanje radodarnega moža,
ki vse želje ti izpolni.

Vedno v našem srcu biva upanje,
vedno je nekje skrito pričakovanje.

Danijela Cvetko, 8. a

POSVETILA PRIMICOVI JUL'I

Prišla si ti.
Rekla nisi nič,
Izgubil sem se v tvojem pogledu,
Misel nemirna k tebi mi beži.
In zdaj mislim nate dneve in noči,
Cesta ta predolga se mi zdi,
Ovir je polna in pasti, a
Vidiš jih le ti,
In praviš, upanja da ni.

Jutri vse veliko bolje bo,
Upanje ostane večno,
Ljubezen vedno bo močnejša,
Jutra ob tebi rodila bodo srečo
In žalost izgubila se bo v noč ...

Nika Gajser, 6.a, V gozdu, pastel

Prelep je tvoj nasmeh,
Radodaren tvoj objem,
Iz ljubezni do tebe
Mi življenje zdi se lepo.
In tvoji so lasje
Cel čas na tvojih mehkih licih.
Obdal jih košček je neba,
Vznemiril kanček jih srca
In tvoj nasmeh se zdi kot sončni sij.

Jutra sinja in nemirna,
Ure lepih dni
Ljubezni ne morejo vrniti.
Jeza drugih močnejša je od sreče moje
In mir v duši več ne spi.

Melanija Golob in Ines Sedlar, 9. a

Prišel sem do tebe,
Rekel sem ti,
Imam te rad,
Moje srce hrepeni po tebi
In si te želi.
Čeprav že vem, da
Enkrat si me zavrnila,
Vedno in povsod
Iščem pravljico za naju dva.

Jutro sleherno srce me zaboli,
Uro vsako po tebi hrepeni.
Ljubim te, pa če verjameš ali ne.
In jaz, junak, a ne tako kot vsak –
Julija, draga, tebi govorim
In si ob sebi goreče te želim.

Kaja Rukav in Mateja Majerič, 9. a

Pozdravljena!
Rad te imam
In ti to dobro veš.
Moja duša te želi
In srce po tebi hrepeni.
Če pa si premisliš kdaj,
Enkrat vprašaj me, zakaj
Vedno iščem tisto sled,
Iščem srečo mladih let.

Jutri spet bo težek dan,
Upanje bo vse zaman.
Ljubil več te jaz ne bom,
Iskal sreče za svoj dom.
Jutri drugo bom spoznal
In srce ji svoje dal.

Mihael Peček, 9. a

Padam nekam v dno tišine,
Rane vračajo spomine.
Iščem tebe, a tebe ni,
Misel s sanj se pritaji.

Iz srca, ki grenko joče,
Cesta vodi v nemogoče.
Obljubljam, k tebi bom prišla,
Vlivam kanček upanja.

In zdaj moja bleda lica,
Jasno, hladno, brez srca
Utaplja črno-bela skica.

Leta gredo, čas beži,
Jaz razmišljam, čutim strah,
Iščem tebe, a te ni.

Melanie Golob, 8. a

Timi Hauc, 6. a, Zimska oblačila, tempera

TI

Zvečer, preden zaspim,
z mislimi te obudim.
Tako lepo je, takšen mir,
da težko se poslovim.

Vso noč si le moj,
z nobeno
si te ne delim nocoj.

Pa čeprav vem,
da to ni prav,
iz sanj dati te ne znam.

OSAMLJENA

Danes sedim nekje v sobi.
Še sama ne vem, kje,
vem le to,
da sedim in obujam spomine
tistih dni življenja,
ki so minili
in se nikoli več ne bodo vrnili.
To je bilo takrat,
ko rekel si,
imam te rad.
To je bilo tedaj,
ko rekel si,
mir mi daj.

Danes sem osamljena,
čisto sama,
brez spanca in sreče,
le solze delajo mi družbo.
Oj, da bi dnevi se vrnili,
dnevi sreče in veselja,
ki poznala sva jih jaz in ti.

LJUBIM GA

Ljubim ga in on to ve,
ve, da hrepenim po njem,
da srčno si želim njegov objem.

Toda ta ljubezen žal je šala,
saj njemu res ni para.
Morda pa čez nekaj let
zaljubila se bom spet.

VILA

Kot dobra vila
bi se z roso jutranjo umila,
milo pesem bi zapela,
pa čeprav je ne bi smela.

Kot dobra vila
vse ljudi bi žalosti rešila,
z njimi bi se veselila,
zvečer pa v mrak bi se izlila.

A kaj, ko nisem dobra vila –
niti vila,
da svet bi žalosti rešila
in vaša srca pomirila.

TEBI V SPOMIN

Tebi v spomin
enkrat bom pripisala
na beli list papirja
in zraven zajokala.

Vesna Brenholc, 6. a, Tihožitje, oglje, kreda

V srcu bolečina rezka
pri meni za vedno bo ostala.

Spomini so boleči,
pozdravi tvoji še goreči,
obljube so misleče,
prošnje moje niso več proseče.

In samo to še prosim te,
nikoli ne reci,
da nisi ljubil me.

DAJTE MI MIR

Dajte mi besede,
po katerih lahko živim,
dajte mi zapovedi,
da se jih naučim.
dajte mi čas za življenje,
dajte mi mir!

Če poletel boš,
poletela bom s teboj,
če želel boš oditi,
pustila ti ne bom.

Zato –
dajte mi čas za življenje,
dajte mi mir!

KAKO HITRO ČAS BEŽI

Bolele so solze,
jokalo je srce,
prosila si za mir
vse dni in vse noči.

Toda to je bilo
in je že odšlo,
sedaj novo leto je tu,
novo jutro in nov večer,
da bi ti le bilo lepo.

Danes pozabi vse krute stvari,
ki nekoč življenje grenile so ti.
Spomniš lahko se le tistih,
s soncem obsijanih dni.

Kaja Rukav, 9. a

SPRAŠUJEM SE ...

Sprašujem se, odkar živim,
sem res edina, ki trpim.
Mar res vas toliko je ljudi,

mar ste resnično srečni vsi?
Ali je med vami kdo,
ki ve za žalost,
ki ve za zlo,
in nosi kakor nosim jaz
le masko sreče čez obraz?

Mateja Majerič, Kaja Rukav, 9. a

KOŠČEK SKRIVNOSTI ZA TA NE PREVEČ PRIJAZNI SVET ...

/.../ Če nam odrasli ne bi naklonili toliko svojega časa in se ne bi ozirali na nas, bi bilo biti otrok še težje. Mladi potrebujemo veliko pozornosti in tudi miru, da si zbistrimo svoje misli in se najdemo v tem svetu kot človek, ki ima svoje cilje, svoje mnenje in spoštuje samega sebe ter druge. Čeprav se včasih počutim osamljeno in samo na svoji poti odrasčanja, se zavedam, da so ob meni starši, sorodniki, prijatelji, učitelji in še veliko odraslih, ki so to že preživeli in me razumejo. Vsi otroci na tem svetu pa žal nimajo možnosti odrasčati tako kot jaz. Že v zgodnjem otroštvu doživljajo razne strahne reči. Grozno je, če ne morejo zaupati staršem, če njihovo

Viktorija Vidovič, 7. a, Drevo, lepljenka

vo družino prizadene vojna ali kaj podobnega. Danes je 8. december; praznični mesec, poln veselja. Vendar ne za vse. Veliko otrok prihaja iz revnih družin, kjer jim starši ne morejo nuditi toliko, kot dobijo njihovi prijatelji. Zato je pomembno, da se v družini dobro razumejo in si ustvarijo praznike z besedami. Bliža se tudi novo leto in smešno bi bilo, če bi rekla, da želim, da bi bili vsi otroci srečni, siti in bi bilo vse v njihovem življenju lepo, ker vem, da se to ne more uresničiti. Želim pa si vsaj kak nasmejan obraz več, da polepša ta včasih tako sivi svet. /.../

Eva Štrafela, 9. a

KOŠČEK SKRIVNOSTI ZA TA NE PREVEČ PRIJAZNI SVET

»Joj, te mladostniške muhe,« je stavek, ki ga naši starši, babice in dedki, učitelji ter drugi odrasli ponavljajo v svojih mislih. Le pomislimo, kolikokrat smo najstniki označeni kot »malce obrnjeni«. Dobro, priznajmo si, da je to včasih res, ampak velikokrat ti odrasli ljudje pozabljajo, da so tudi oni nekdaj bili mladi; s toliko idejami, novostmi, radovednostjo ... A biti mlad v današnjem, popolnoma zmešanem svetu, je vse prej kot lahko. Spet slišim izjave odraslih: »Kakšne težave vendar, saj si mlad in ne moraš imeti težav!«

Da si lahko mlad in se ne prepustiš neskončnemu toku sveta, ki bi ti rad nataknil masko na tvoj odrasčajoči obraz ter se s teboj poigral kot z marioneto, pa že res moraš imeti jekleno voljo do življenja. To načelo je lepo prepoznavno v knjigi Geniji z nasmehom, ki je bila izbrana za Cankarjevo tekmovanje.

Kaj v knjigi pravzaprav prevladuje: geniji ali nasmeh, pozitiven odnos do življenja? Mislim, da kar oboje in še kaj zraven. V knjigi je več zgodb, osrednje književne osebe so najstniki, ki v različnih oblikah želijo izraziti svoje občutke. Najbolj sem si zapomnila zgodbo Dima Zupana z naslovom Duh Maksa Zeljarskega. V tej pripovedi sem našla vse književne osebe, tako odrasle kot otroke. Na zanimiv način je predstavljen odnos med dvema različnima starostnima skupinama. Zgodba sicer govori o umrli duši Maksa Zeljarskega, ki se še po tolikih letih prikazuje med trnovskimi večstanovanjskimi hišami, kjer je slučajno prebivala gospa Majda Zorko, učiteljica na osnovni šoli. V določenem trenutku v zgodbi zavlada vihar različnih mnenj, ki pa nekako združi dve generaciji. Nato se zgodi – vsi ga vidijo! Maksa Zeljarskega vidi cel razred. To je vrhunec zapleta v tej zgodbi. Presenetil me je tudi slog pisanja, ki ni v navadi Dima Zupana. Njegov tipični žanr je doživljajska krajša proza, pripoved o Maksu Zeljarskem pa se pomika vse tja do parapsihologije.

Sabina Kurbos, 7. a, Dinozaver, pastel

Na branje tega odlomka sem se odzvala zelo pozitivno, kot tudi na ostale pripovedi, zbrane v knjigi Geniji z nasmehom. Težko bi rekla, da mi je bila zgodba najljubša, odkrito pa lahko dodam, da sem iz nje kot iz celotne knjige izvela ne le podatke, ki sem jih danes strnila na ta papir, ampak tudi koristne nasvete, ki jih bom lahko uporabila še kdaj v življenju. Menim, da je prav to tisto, zaradi česar naj bi ljudje brali knjige, še posebej mladostniki, ki te nasvete v zdajšnjem življenju in tako napornem obdobju še kako potrebujemo.

Melanie Golob, 9. a

VČASIH ...

Včasih v daljavo se zazre,
včasih le oči zapre.

Včasih, ko miži,
da vse bi končala, si želi.

Včasih, ko razlog za življenje ugotavlja,
tvoje ime v šepetu si ponavlja.

Njen razlog si ti!
Le zate še živi.

UNTITLED I

Zdaj ne jočem sama.
Z menoj jočejo oblaki.
Še zmeraj boli me stara rana.
V spominu odmevajo tvoji mi koraki.

Sprašujem se, zakaj si odšel,
zakaj si me zapustil?

Si res tako želel
ali si le svoje cilje izgubil?

Si tudi ti trpel?
Ti je bilo žal?
Si me kdaj nazaj želel?
Bi mi svoje srce še enkrat dal?

Ne veš, kako te pogrešam!
Ne veš, kako trpim!
Ne veš, kako boli, ko le še slike, polne spominov, na stene obešam!
Ne veš, kako nazaj si te želim!

Nepopisni je ta zadnji občutek,
neponovljiv ta trenutek,
ko še zadnja kaplja krvi
med solzami se izgubi ...

PRESENEČENJE.... SAME LAŽI

Laži, laži, laži ...
Da, v tem ona živi.

Ne želi si več zatiskati oči.
Ve, da njeno življenje zlagano se zdi.

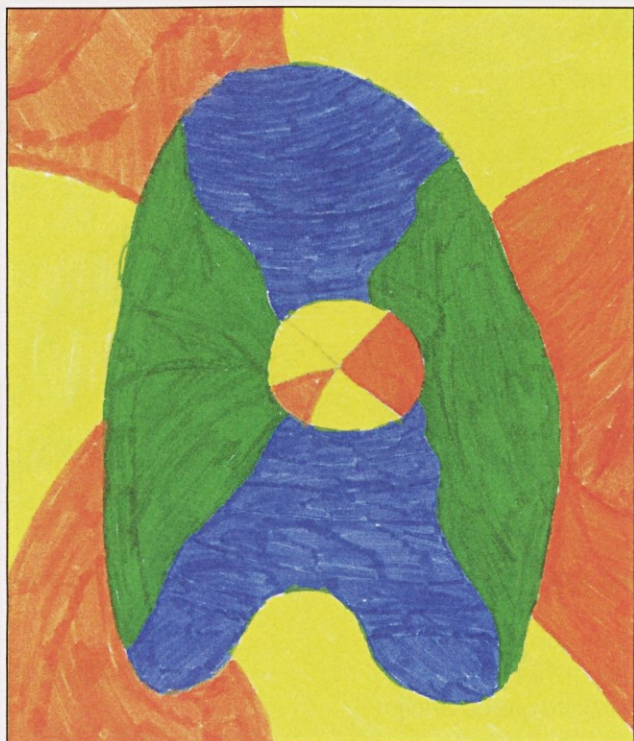
Ne bo več skrivala svojih napak,
v življenju storila nov bo korak.

Razkrila svoj prav' bo obraz,
čeprav bo morala sprejeti poraz.

Zase in za njih zbira zdaj moč,
da bodo resnico prenesli upajoč.

Karmen Munda, 7. b, Konj, oljni pastel

Ana Florjanič, 4. a, Inicialka, flomaster

NOČEM

Nočem, da pozdrav v slovo se spremeni.
Nočem, da »konc je mala« rečeš mi.

Nočem spet občutit, kako je,
kot da nekaj imaš, se ti zdi,
potem pa vse zbledi.

Nočem, da odideš in spomine pustiš.
Nočem, da najino ljubezen v solzah utopiš.

Nočem spet trpet
in mislit, da na svetu tem ni vredno več živeti.

Nočem, da se najina pravljica konča.

ADIJO!

Ne želim biti tista, ki bo rekla adijo.
Ne želim, da tvoje solze o meni govorijo.

A ugotovila sem, da brez tebe lažje živim.
Če pomislim nate, preprosto zamižim.

Samo eno željo še imam
in ta je, da grem od tebe stran.

Zaupala sem vate
in bila ponosna nase, na naju, nate.

A zdaj bo to končano,
čeprav povzročilo veliko bo rano.
Rada te imam, ljubim te ...
Ko bi le lahko rekla, da vse to le besede so bile ...

Konec je.
Prosim te –
pozabi me.

Oprosti mi,
a le enkrat se živi.
Adijo!

SANJAM ...

Sanjam ...
Sanjam svet brez bolečine,
svet, v katerem nič ne mine.

Sanjam svet brez svin,
svet brez žalostnih tišin.

Sanjam tebe, tvoj nasmeš ...
A ko se zbudim, so le solze v očeh.

Sanjam prijatelje in normalno družino ...
Sanjam srečo za svet, v katerem živimo ...

Sanjam spomine,
sanjam naš smeh in solze in sojo mesečine ...

Ampak kaj, ko le SANJAM!
In v sanjah vse mine ...

Nina Krajnc, 8. a

Simon Horvat, 7. b, Hiša, flomaster

Matic Kuhar, 8. b, Ornament, tempera

PRIJATELJICI

Nikoli te nisem želela prizadeti.
Nikoli ti nisem hotela slabega reči,
vendar zgodi se prehitro,
niti vedela nisem, kako.

Pogrešam te vsako minuto.
Oprosti za vsako napako.
Upam na novo priložnost,

upam na tvoj nasmeh.

DREVO ŽIVLJENJA

Drevo, nanj pada mrak,
čarobno sesuje se v prah.
Hladno, z vlažnimi vejami,
zatohel zrak.
Padam, kričim, ječim,
neslišno je vse.
Zemlja požira telo,
duša uhaja v nebo.

NOČ

Ko sred noči
tako zrem v nebo;
v sijoče zvezde
na krilih črnega neba.
In v svetlo luno
sred med njimi
kot kraljico
v beli svili.
Takrat razmišljam
o svobodi,
v sanjah si želim leteti
na krilih obsijanega neba.

OB DEŽJU

Temni oblaki na nebu
solze mehke točijo.
Izpirajo to grešno zemljo
z nežnimi kapljami.

Travne bilke zdaj drhtijo,
k nebu prosijo,
še si čistih solz želijo,
da jih izperejo.

Jaz posedam tu ob oknu,
gledam kaplje, ki polzijo
kakor solza na mojem licu.

Kakor solza iz očesa
utrne kaplja se z neba,
da izpere žalost mojega srca.

Evelin Cvetko, 8. a, Ornament, tempera

Katja Kukovec, 8. a, V preteklosti, kreda

OTROCI

Naokrog tekajo,
nasmejani skupaj se igrajo.
Veseli se lovijo,
žarijo jim obrazi.

Prijazno, čisto zrejo
z radovednimi očmi.
Ta vesela usteca
se ves čas smehljajo.

S soncem obsijani,
drobceni obrazki
radovedno zrejo naokrog –
zaupljivi in svobodni.

ŽELIM SI

Da izgubljeni najdejo svoje sanje,
da se osamljeni spoprijateljijo,
da bi ljudje, ki ne čutijo,
spet vse občutili.

Morje bi valovilo mirno,
sonce bi sijalo nežno,
čas bi se ustavil za trenutek,
da se nas dotakne ta lepota.

V MENI

V meni je skrita sreča,
v meni je skrita moč,
lahko prečkam puščavo,
lahko hodim po vodi.

V meni je moder zaliv,
ki daje pogum.
V meni je svetloba,
ki osvetli sive dni.
Če svet obupa
in se karkoli groznega zgodi,
bom jaz sonce,
ki sivo nebo osvetli.

EKSTAZA

Gugam se
in sonce sije.
Radostno žari
na moje utrujene oči.
Vetrič nežen
mrši mi lase.
Potem mir
sede mi v srce.
Globoko bi vdihnila,
ves dišeč vonj rož,
žvrgolenje ptic na nebu
in bi skoraj z njimi šla.

Eva Štrafela, 9. a, Ekstaza, svinčnik

DEKLE

Nekoč je živelo dekle,
ki je imelo skoraj vse.
Pa ji ni bilo dovolj
hotela je še in še.

Bila je pametna in lepa.
Hotela je biti tako perfektna,
da se nihče več ne bi mogel
primerjati z njo.

Želja se ji ni uresničila;
izgubila je še tisto, kar je imela,
in ko ostala je brez vsega,
je dokončno ponorela.

SAMOIRONIJA

Ves svet hiti; kdo ve kam
in jaz z njim vsak dan.
Zmedena in izgubljena
ne vem več, kaj je prav.

Iščem vrednote, ki kaj veljajo,
sama sebi se smejim,
iščem, pa ne vem natančno,
kaj narediti, da bo prav.
Lahko bi bilo zabavno,
če si ne bi delala skrbi.
Iskala sem reči, ki sem jih že imela,
smešen zdaj se zdi spomin.

KO ZAIDE SONCE

Ko sonce
tako zgodaj zaide,
ne morem zaspati.
Gledam temno nebo
in mislim nate.
Pokliči kdaj
za trenutek,
da slišim tvoj glas,
da pozabim, kako daleč si.
Tako utrujena sem že
in še gledam v nebo
in razmišljam o tebi.
Pridi pome
v svojih sanjah,
pridi zaradi mene,
skupaj sanjajva.
Pogrešam te,
vedno, ko si daleč.
Naslednji večer
spet sama
bom gledala v nebo
in v mojih mislih spet boš ti.

Eva Štrafela, 9. a

ZNAMO TUDI ANGLEŠKO:**MY FAVOURITE ANIMAL: HORSE**

My favourite animal is a horse. Horses live on farms and some are wild, they don't have a home. Humans use them for riding or races. Horses are different colours or they have only one color. The most seen colours are: white, black, grey, blond and brown.

They have around 100 kg. Horses have long legs because they need to run fast especially the wild ones. They are thin and they have a long tail. From horse's tail they make violin strings. Horses are very strong.

I practise horse riding every weekend and my teacher says that I'm very good. I have loved horses since I was 4 years old and I also started horse riding then. Horses can be well trained if someone trains them seriously. They like apples, bananas, bread ... I love horses very much because they are cute and smart. My training horses' names are Belka and Blisk. They are white. Some people are actually afraid of horses but they aren't dangerous if you don't make them mad.

Sanja Lana Praprotnik, 7. a

PANDA BEARS

Pandas are bears. They are from 160 to 170 centimeters tall when they are standing. They live in China forests. Their fur is white with black legs and arms. Their fur is one of the most valuable furs on the planet. To me pandas are the symbol of beauty. An interesting thing is that pandas have 22 fingers (5+5 on legs and 6+6 on hands). Because of this they are excellent climbers. They weigh 140 kilograms and eat 5 kilograms of fresh bamboo leaves. They also eat insects. Even to the fact that they are bears they do not eat meat or honey. They like fruit. These interesting animals are alone in the wild. Pandas were unknown until a poor toy maker spent all his money to stuff pandas. The world got crazy about pandas and the man became rich. Many scientists believe that the man had inner voice...

Tomaž Majcen, 7. a

HI!

My name is Doroteja. Last year in April I visited the USA. Me, my sister and my parents went to New York City. I really liked this city. The world in the USA is different than in Europe. People are kinder, in my opinion.

New York is probably the most famous city in the world. There were many movies filmed there and lots of songs written about it.

We stayed in the hotel in Brooklyn. In NYC there is downtown and uptown. Downtown is Manhattan, uptown is Queens, Brooklyn ... On our first day we visited the Statue of Liberty. This is a small island with the Statue on it. In the 19th century the French gave the Statue to the Americans as a gift. Nowadays the Statue of Liberty is probably the most famous sight of the USA and New York. On the next day we went on the top of the Empire State Building. This is the highest building in New York since 2001. When you are on the top, you can see the whole New York. The view is amazing. Everything seems so small. And when you look wider, you realize how big NYC actually is. The highest buildings are on Manhattan, but there are also thousands of houses around Manhattan. Besides Central park and grass on the Yankee's Stadium there is nothing green. Central park is a very large park in the middle of Manhattan. Lots of people do sports there. They are running, cycling, walking, rowing, playing baseball ... Some people are just having fun with their family and friends. There is a ZOO, too.

We visited Wax Museum in Times Square called Madame Tussauds, which I liked the most. There are copies of celebrities made of wax. Copies look exactly the same as celebrities do. I liked Leonardo di Caprio, George Clooney and Brad Pitt the most. They were very nice and took the picture of me there.

NYC is a really big city of different people, cultures, races and a city with many chances. They call it: »A city that never sleeps.« I want to visit it again and I am sure I will never forget this trip.

Doroteja Meško, 9. a

YOUR EYES!

Your eyes are blue like a sky.
When I look at them I could fly.
I can't think about times when you cry,
so I'll take the care for them to stay dry.

Every time you look at me,
I can feel your glee.
Oh, can't you see?
You're making me happy.

There is something in your eye...
Maybe a lie.
But I won't deny.
I believe it no matter what others say.

Nina Krajnc 8. a

Izdajatelj

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava

Zanjo:

Ravnatelj Iztok Hrastar,
profesor razrednega pouka

Zbrala in uredila:

Valerija Lenart

Lektoriranje:

Anja Tikvič

Likovni izdelek na ovitku:

Filip Zelenjak, 4. a
Rebeka Visenjak, 8. b

Oblikovanje in prelom:

Zlatka Prelog

Naklada:

350 izvodov

Dornava, februar 2011

